BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. kovo 22 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas — Registracijos panaikinimo procedūra — Žodinis Europos Sąjungos prekių ženklas „The Specials“ — Naudojimas iš tikrųjų — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktas — Prekių ženklo savininko sutikimas — Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalis“

Byloje T-336/15

Windrush Aka LLP, įsteigta Londone (Jungtinė Karalystė), atstovaujama QC S. Malynicz ir solisitorės S. Britton,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą J. Crespo Carillo,

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

Jerry Dammers, gyvenantis Londone, atstovaujamas solisitorės C. Fehler, baristerių H. Cuddigan ir B. Brandreth,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2015 m. kovo 18 d. EUIPO pirmosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 1412/2014-1), susijusio su registracijos panaikinimo procedūra tarp *Windrush Aka* ir J. Dammers,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová, teisėjai V. Valančius (pranešėjas) ir U. Öberg,

posėdžio sekretorė J. Weychert, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2015 m. birželio 25 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2015 m. lapkričio 20 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2015 m. lapkričio 20 d.,

* Proceso kalba: anglų.

įvykus 2016 m. gruodžio 6 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2005 m. liepos 27 d. Jerry Dammers, įstojusi į bylą šalis, pagal iš dalies pakeistą 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1)) Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyboje (EUIPO) numeriu 3725082 įregistravo žodinį Europos Sąjungos prekių ženklą „The Specials“.

2 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašyta įregistruoti minėtą Europos Sąjungos prekių ženklą, priskiriamos prie peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 9, 16, 25 ir 41 klasių ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

— 9 klasė: „Moksliniai aparatai ir instrumentai, navigacijos, geodezijos, fotografijos, kinematografijos, optiniai, svėrimo, matavimo, signaliniai, tikrinimo, gelbėjimo ir mokymo aparatai ir instrumentai; elektros, jos paskirstymo, transformavimo, laikymo, valdymo ir reguliavimo aparatai ir instrumentai; garso ar vaizdo įrašymo, perdavimo ar atgaminimo aparatai; magnetinės duomenų laikmenos, garso įrašų diskai; prekybos automatai ir mechanizmai aparatams, kuriems naudojami žetonai; kasos aparatai, skaičiavimo mašinėlės, duomenų apdorojimo įranga, kompiuteriai; gesintuvai“.

— 16 klasė: „Kompaktinių diskų, garsajuosčių, skaitmeninių vaizdo diskų pakuotės; fotografijos, spaudiniai ir maišelių formos iškabos, kompaktiniams diskams, garsajuostėms ir skaitmeniniams vaizdo diskams skirtos knygelės ir etiketės; fotografijos, spaudiniai ir iškabos afišų gamybai“;

— 25 klasė: „Drabužiai, apranga, avalynė, galvos apdangalai“;

— 41 klasė: „Švietimas; mokymas; pramogos; sportinė ir kultūrinė veikla“.

3 2012 m. spalio 30 d. ieškovė *Windrush Aka LLP*, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktu, pateikė prašymą panaikinti minėto Europos Sąjungos prekių ženklo registraciją visoms šio sprendimo 2 punkte nurodytoms prekėms ir paslaugoms dėl to, kad šis prekių ženklas nenaudojamas iš tikrųjų.

4 2014 m. kovo 17 d. sprendimu Anuliavimo skyrius iš dalies patenkino prašymą panaikinti registraciją. Jis paskelbė, kad ginčijamo prekių ženklo registracija panaikinama šio sprendimo 2 punkte nurodytoms prekėms ir paslaugoms, išskyrus „[garso ir vaizdo] kompaktinius diskus“ ir „parsisiunčiamuosius elektroninius leidinius“, priskiriamus prie 9 klasės, kuriems ginčijamo prekių ženklo registraciją paliko galioti.

5 2014 m. gegužės 19 d. ieškovė, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniais, pateikė EUIPO apeliaciją dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo dėl to, kad juo ginčijamo prekių ženklo registracija buvo palikta galioti 4 punkte nurodytoms prekėms.

6 2015 m. kovo 18 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) EUIPO pirmoji apeliacinė taryba apeliaciją iš dalies patenkino. Ji panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimą tiek, kiek juo ginčijamo prekių ženklo registracija buvo palikta galioti „parsisiunčiamiesiems elektroniniams leidiniams“, priskiriamiems prie 9 klasės, ir panaikino šio prekių ženklo registraciją šioms prekėms. Tačiau ji patvirtino, kad ginčijamo prekių ženklo registracija galioja „[garso ir vaizdo] kompaktiniams diskams“, priskiriamiems prie 9 klasės, nes trečioji šalis šį prekių ženklą naudojo su įstojusios į bylą šalies sutikimu ir šis prekių ženklas minėtoms prekėms buvo naudojamas iš tikrųjų.

Šalių reikalavimai

7 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

8 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

9 Savo ieškinį ieškovė grindžia vieninteliu pagrindu, iš esmės grindžiamu Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalies pažeidimu dėl to, kad Apeliacinė taryba klaidingai nusprendė, jog įstojusi į bylą šalis tinkamai leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

10 Primintina, jog Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teisės paskelbiamos panaikintomis EUIPO padavus prašymą, jeigu penkerius metus iš eilės prekių ženklas Europos Sąjungoje nebuvo iš tikrųjų naudojamas prekėms arba paslaugoms, kurioms jis įregistruotas, žymėti ir nėra pagrįstų priežasčių jo nenaudoti.

11 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį prekių ženklo naudojimas su savininko sutikimu laikomas savininko naudojimu.

12 Pirmiausia reikia nurodyti, kad ieškinyje ieškovė neginčijo Apeliacinės tarybos vertinimo, kad ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų „[garso ir vaizdo] kompaktiniams diskams“, priskiriamiems prie 9 klasės.

13 Tačiau per posėdį ji nurodė, jog už ginčijamo prekių ženklo naudojimą įstojusiai į bylą šaliai sumokėtos sumos, kurias įstojusi į bylą šalis nurodė EUIPO, yra per mažos, kad patvirtintų ginčijamo prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų. Kadangi šiuo tvirtinimu siekiama pirmą kartą per posėdį užginčyti Apeliacinės tarybos atliktą ginčijamo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų vertinimą, jis turi būti atmestas kaip nepriimtinas. Jis negali būti laikomas Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalies pažeidimu grindžiamo pagrindo išplėtimu ar glaudžiai susijusiu su minėtu pagrindu.

14 Iš to matyti, kad Bendrasis Teismas turi priimti sprendimą tik dėl klausimo, ar ginčijamas prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas šioms prekėms su įstojusios į bylą šalies sutikimu, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį.

15 Savo vienintelį pagrindą ieškovė grindžia penkiomis argumentų grupėmis.

Dėl pirmosios argumentų grupės, susijusios su tuo, kad nebuvo atsižvelgta į Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį

16 Ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba ginčijamame sprendime klaidingai nurodė Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalies a punktą, nes ši nuostata, kitaip nei minėto reglamento 15 straipsnio 2 dalis, buvo netinkama priimant sprendimą jos nagrinėjamoje byloje.

17 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalies a punktą prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymas apima ir įrodymą dėl jo naudojimo tokia forma, kurios elementai skiriasi, bet nepakeičia šio prekių ženklo tokios formos, kokia jis buvo įregistruotas, skiriamojo požymio.

18 Šia nuostata, kuria nereikalaujama griežtos naudojamos prekių ženklo formos ir įregistruotos prekių ženklo formos atitikties, siekiama leisti jo savininkui pakeisti prekyboje naudojamo prekių ženklo žymenį, nepakeičiant jo skiriamojo požymio, kad galėtų geriau jį pritaikyti prie atitinkamų prekių ar paslaugų prekybos ar reklamos sąlygų. Atsižvelgiant į šios nuostatos tikslą, materialinė jos taikymo sritis turėtų apimti tik tokias situacijas, kai prekių ženklo savininko prekėms ar paslaugoms, kurioms šis ženklas buvo įregistruotas, žymėti naudojamas žymuo yra tokios formos, kokia tas prekių ženklas naudojamas prekyboje (žr. 2015 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Sony Computer Entertainment Europe / VRDT – Marpefa (Vieta)*, T-690/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:950, 31 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

19 Šiuo atveju neginčijama, kad galimo ginčijamo prekių ženklo naudojimo kitokia forma, nei jis buvo įregistruotas, klausimas nebuvo nei Anuliavimo skyriuje, nei Apeliacinėje taryboje nagrinėto ginčo dalykas.

20 Be to, šalys sutaria, kad Apeliacinė taryba turėjo pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį priimti sprendimą dėl klausimo, ar įstojusi į bylą šalis davė sutikimą trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą, ir kad Apeliacinė taryba nesirėmė šiam klausimui tinkama nuostata, kai nurodė Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalies a punktą.

21 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 38–45 punktuose bandė išsiaiškinti, ar įstojusi į bylą šalis leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą. Iš tikrųjų šiuo tikslu ji aiškino sutartį, kurią 1979 m. birželio 8 d. įstojusi į bylą šalis ir kiti atlikėjai sudarė su įrašų studija (toliau – 1979 m. birželio 8 d. sutartis), kad nustatytų, ar iš šios sutarties matyti, jog įstojusi į bylą šalis leido šiai įrašų studijai naudoti muzikos grupės pavadinimą „The Specials“. Šiuo klausimu ji padarė išvadą, kad minėta studija šį pavadinimą naudojo su įstojusios į bylą šalies sutikimu.

22 Taigi manytina, kad Apeliacinė taryba atsakė į jai pateiktą klausimą, t. y. ar įstojusi į bylą šalis leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą, ir kad šiuo tikslu ji taikė Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį.

23 Iš to matyti, kad tai, jog Apeliacinė taryba vietoj Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalies nurodė 15 straipsnio 1 dalies a punktą, yra visiškai formali klaida, nedaranti įtakos Apeliacinės tarybos atliktam jai pateikto klausimo vertinimui.

24 Todėl pirmoji argumentų grupė turi būti atmesta.

Dėl antrosios argumentų grupės, susijusios su sutikimo sąvokos, kuri yra savarankiška Sąjungos teisė sąvoka, pažeidimu

25 Ieškovė tvirtina, jog kadangi vertindama, ar įstojusi į bylą šalis leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą, Apeliacinė taryba neatsižvelgė į Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį, ji neatsižvelgė į tai, jog šioje nuostatoje minima sutikimo sąvoka turi būti aiškinama tik pagal Sąjungos teisę. Šiuo klausimu Apeliacinė taryba, siekdama atmesti ieškovės argumentus, klaidingai rėmėsi tuo, jog nėra *High Court of Justice (England and Wales)* (Aukščiausiasis Teisingumo Teismas (Anglija ir Velsas), Jungtinė Karalystė) sprendimų, kuriuose būtų išaiškintos atitinkamos 1979 m. birželio 8 d. sutarties nuostatos.

26 Be to, ieškovės nuomone, Apeliacinė taryba klaidingai aiškino kai kurias 1979 m. birželio 8 d. sutarties nuostatas, nes nemanė, kad šia sutartimi trečiajai šaliai buvo perleistos visos teisės, susijusios su muzikos grupės „The Specials“ pavadinimo naudojimu tiek, kiek jis susijęs su minėtos grupės muzikiniais įrašais.

27 Pirma, dėl ieškovės argumento, kad Apeliacinė taryba neįvertino sutikimo sąvokos vien pagal Sąjungos teisę, konstatuotina, jog jis grindžiamas prielaida, pagal kurią minėta taryba neatsižvelgė į Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį, kad įvertintų, ar įstojusi į bylą šalis leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą. Tačiau, kaip nurodyta šio sprendimo 22 punkte, Apeliacinės tarybos vertinimai šiuo klausimu pagrįsti Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalimi.

28 Be to, ginčijamo sprendimo 40 punkte Apeliacinė taryba nurodė, kad 1979 m. birželio 8 d. sutartis reglamentuojama pagal Anglijos teisę, todėl tik *High Court of Justice (England and Wales)* (Aukščiausiasis Teisingumo Teismas (Anglija ir Velsas)) kompetentingas aiškinti minėtą sutartį. Ji pridūrė, kad ieškovė nenurodė nė vieno šio teismo sprendimo, kuris pagrįstų jos tvirtinimą, jog teisės į muzikos grupės pavadinimą „The Specials“ buvo perleistos trečiajai šaliai.

29 Iš ginčijamo sprendimo 40 punkto matyti, kad Apeliacinė taryba galimų šio teismo sprendimų nebuvimą nurodė tik siekdama konstatuoti, jog ieškovės tvirtinimas nepagrįstas. Tačiau iš to negalima daryti išvados, kokią daro ieškovė, jog Apeliacinė taryba įstojusios į bylą šalies sutikimą vertino atsižvelgdama į tokius sprendimus, o ne, kaip ji teisingai padarė, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalimi.

30 Todėl šis ieškovės argumentas atmestinas.

31 Dėl ieškovės argumento, susijusio su klaidingu tam tikrų 1979 m. birželio 8 d. sutarties nuostatų aiškinimu, pažymėtina, kad jį reikia nagrinėti su ketvirtuoju kaltinimu, kuriuo ieškovė priekaištauja Apeliacinei tarybai dėl to, kad ji neatsižvelgė į kai kurias minėtos sutarties nuostatas.

32 Taigi antroji argumentų grupė turi būti atmesta.

Dėl trečiosios argumentų grupės, susijusios su įrodinėjimo, kad trečiajai šaliai buvo leista naudoti ginčijamą prekių ženklą, pareigos perkėlimu

33 Ieškovė tvirtina, kad faktas, jog Apeliacinė taryba neatsižvelgė į Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį, rodo, kad Apeliacinė taryba pažeidė šią nuostatą, kai perkėlė įrodinėjimo, kad trečiajai šaliai buvo leista naudoti ginčijamą prekių ženklą, pareigą. Apeliacinė taryba klaidingai priekaištavo ieškovei dėl to, kad ji nepateikė teismų sprendimų savo tvirtinimams, susijusiems su 1979 m. birželio 8 d. sutarties tam tikrų nuostatų turiniu, pagrįsti. Jei minėta taryba manė, kad pateiktų įrodymų nepakanka, ji turėjo paprašyti įstojusios į bylą šalies pateikti papildomų įrodymų apie tai, jog ji leido naudoti ginčijamą prekių ženklą, o ne reikalauti iš ieškovės įrodyti, kad įstojusi į bylą šalis sutikimo nedavė.

34 Primintina, kad per registracijos panaikinimo procedūrą būtent ginčijamo prekių ženklo savininkas turi įrodyti, kad leido trečiajai šaliai naudoti šį prekių ženklą (žr. 2011 m. sausio 13 d. Sprendimo *Park / VRDT – Bae (PINE TREE)*, T-28/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:7, 60 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

35 Šiuo atveju, kaip teisingai nurodo ieškovė, būtent įstojusi į bylą šalis turėjo įrodyti, kad leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą.

36 Tačiau ieškovė klaidingai tvirtina, kad Apeliacinė taryba jai perkėlė įrodinėjimo, kad tokio sutikimo nebuvo, pareigą.

37 Iš tikrųjų, pirma, iš ginčijamo sprendimo 4 punkto matyti, kad įstojusi į bylą šalis savo pastabose dėl ieškovės prašymo panaikinti registraciją pateikė informaciją apie sumas, kurias trečiosios šalys jai sumokėjo už ginčijamo prekių ženklo naudojimą. Minėto sprendimo 42 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, jog už tai, kad trečiosios šalys naudojo ginčijamą prekių ženklą, atlyginimas įstojusiai į bylą šaliai buvo mokamas visą laikotarpį, per kurį ginčijamo prekių ženklo naudojimas turi būti įrodytas, ir tuo remdamasi Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad įstojusi į bylą šalis buvo leidusi trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą. Iš to išplaukia, kad būtent remdamasi įstojusios į bylą šalies pateiktais įrodymais Apeliacinė taryba padarė išvadą, jog buvo duotas minėtas sutikimas pagal šio sprendimo 34 punkte nurodytą jurisprudenciją.

38 Antra, kaip nurodyta šio sprendimo 29 punkte, Apeliacinė taryba nenagrinėjo įstojusios į bylą šalies duoto sutikimo trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą pagal galimus *High Court of Justice (England and Wales)* (Aukščiausiasis Teisingumo Teismas (Anglija ir Velsas)) sprendimus.

39 Todėl ieškovė negali tvirtinti, jog Apeliacinė taryba perkėlė jai įrodinėjimo, kad įstojusi į bylą šalis neleido trečiajai šaliai naudoti ginčijamo prekių ženklo, pareigą.

40 Remiantis tuo darytina išvada, kad reikia atmesti trečiąją argumentų grupę.

Dėl ketvirtosios argumentų grupės, susijusios su neatsižvelgimu į tam tikras 1979 m. birželio 8 d. sutarties nuostatas

41 Ieškovė priekaištauja Apeliacinei tarybai, kad ji neatsižvelgė į tam tikras 1979 m. birželio 8 d. sutarties nuostatas, iš kurių matyti, jog įstojusi į bylą šalis perleido teises, susijusias su muzikos grupės „The Specials“ veikla, kurios apima teises, susijusias su bet kokiu šios grupės pavadinimo naudojimu, įskaitant ir naudojimą kaip prekių ženklo, todėl ji nebėra minėtų teisių turėtoja. Ji priduria, kad dėl šių teisių perleidimo įstojusios į bylą šalies pateikti įrodymai negalėjo, priešingai, nei manė Apeliacinė taryba, patvirtinti, jog ji leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą.

42 Kalbant, pirma, apie argumentą, susijusį su tariamu įstojusios į bylą šalies teisių perleidimu pagal 1979 m. birželio 8 d. sutartį, pažymėtina, jog EUIPO ginčija jo priimtinumą. Ji tvirtina, kad šiuo argumentu ieškovė iš tikrųjų nurodė, jog įstojusi į bylą šalis neturėjo teisės prašyti įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, ir kad todėl ji buvo nesąžininga paduodama minėto prekių ženklo registracijos paraišką, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą. Tačiau, pirma, ši nuostata netaikytina per Europos Sąjungos prekių ženklo registracijos panaikinimo procedūrą ir, antra, Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalis susijusi su prekių ženklo naudojimu, o ne su tuo, kam jis priklauso.

43 Primintina, kad pagal Reglamento Nr. 2009/207 52 straipsnio 1 dalies b punktą, padavus prašymą EUIPO arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, Europos Sąjungos prekių ženklo registracija pripažįstama negaliojančia, jeigu pareiškėjas buvo nesąžiningas paduodamas prekių ženklo paraišką.

44 Šiuo atveju ieškovė nurodo, kad ginčijamo prekių ženklo naudojimas priskirtinas prie teisių, kurias įstojusi į bylą šalis perleido pagal 1979 m. birželio 8 d. sutartį, todėl paduodama šio prekių ženklo registracijos paraišką ji jau nebebuvo šių teisių turėtoja.

45 Žinoma, šis argumentas gali būti aiškinamas taip, jog įstojusi į bylą šalis negalėjo pateikti paraiškos įregistruoti muzikos grupės pavadinimo „The Specials“ kaip Europos Sąjungos prekių ženklo. Tačiau per ginčijamo prekių ženklo registracijos panaikinimo procedūrą ieškovė nenurodė, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktu, į bylą įstojusios bylos šalies nesąžiningumo paduodant minėto prekių ženklo registracijos paraišką.

46 Iš tikrųjų ieškovė tik nurodo, kad įstojusi į bylą šalis negalėjo pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį leisti trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą tuo laikotarpiu, per kurį turi būti įrodytas naudojimas iš tikrųjų, nes ji nebebuvo teisių, perleistų pagal 1979 m. birželio 8 d. sutartį, turėtoja. Todėl EUIPO nepagrįstai ginčija ieškovės argumento priimtinumą.

47 Tačiau EUIPO teisingai ginčija šio argumento pagrįstumą. Reikia konstatuoti, kad jis nesvarbus pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalį nustatant, ar ginčijamas prekių ženklas iš tikrųjų nebuvo naudojamas įstojusios į bylą šalies arba su jos sutikimu.

48 Primintina, jog reikalavimo, kad ženklas turi būti iš tikrųjų naudojamas, jei norima apsaugoti jį pagal Sąjungos teisę, *ratio legis* yra tai, kad registracija EUIPO negali būti prilyginta strateginiam statiškam paraiškos pateikimui, kuriuo neaktyviam teisių turėtojui neribotam laikotarpiui suteikiamas teisinis monopolis (2011 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *centrotherm Clean Solutions / VRDT – Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM)*, T-427/09, EU:T:2011:480, 24 punktas).

49 Šiuo atveju primintina, kad ginčijamą prekių ženklą įstojusi į bylą šalis įregistravo 2005 m. liepos 27 d. ir kad kaip šio prekių ženklo savininkė pagal Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį ji turi išimtines teises į šį prekių ženklą. Pažymėtina, kad iš Reglamento Nr. 207/2009 51 ir 55 straipsnių matyti, jog preziumuojama, kad Europos Sąjungos prekių ženklo registracija yra galiojanti (pagal analogiją žr. 2013 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Fürstlich Castell'sches Domänenamt / VRDT – Castel Frères (CASTEL)*, T-320/10, EU:T:2013:424, 27 punktą ir 2015 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *Ewald Dörken / VRDT – Schürmann (VENT ROLL)*, T-223/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:879, 56 punktą).

50 Iš to išplaukia, kad ieškovė savo ieškinio, susijusio su registracijos panaikinimo procedūra, grindžiama Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktu, negali veiksmingai grįsti tariamu teisių į muzikos grupės pavadinimą „The Specials“ perleidimu pagal 1979 m. birželio 8 d. sutartį, kad įrodytų, jog 2005 m. liepos 27 d. įregistruotas ginčijamas prekių ženklas nebuvo iš tikrųjų naudojamas įstojusios į bylą šalies arba su jos sutikimu, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnį.

51 Antra, dėl argumento, susijusio su įstojusios į bylą šalies pateiktų įrodymų įrodomosios galios nebuvimu, primintina, jog įstojusi į bylą šalis turi įrodyti, kad leido šį prekių ženklą naudoti trečiajai šaliai.

52 Be to, reikia nurodyti, kad, atsižvelgiant į Europos Sąjungos prekių ženklo savininko išimtinės teisės naudoti šį prekių ženklą baigimo galioti sukeliamų pasekmių svarbą, sutikimas turi būti išreikštas taip, kad būtų akivaizdus noras atsisakyti šios teisės. Paprastai toks noras išplaukia iš aiškiai suformuluoto sutikimo. Tačiau negalima atmesti, kad tam tikrais atvejais jis gali būti numanomas iš faktų ir aplinkybių, buvusių prieš trečiajai šaliai pradedant naudoti nagrinėjamą prekių ženklą, buvusių tuo pat metu ar atsiradusių po tokio naudojimo, kurios taip pat aiškiai rodo, kad savininkas atsisako savo teisės (žr. 2011 m. sausio 13 d. Sprendimo *PINE TREE*, T-28/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:7, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją; 2015 m. sausio 30 d. Sprendimo *Now Wireless / VRDT – Starbucks (HK) (now)*, T-278/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:57, 35 punktą).

53 Šiuo atveju prašymą panaikinti registraciją ieškovė pateikė 2012 m. spalio 30 d., o minėtoje nuostatoje nurodytas penkerių metų laikotarpis tęsėsi nuo 2007 m. spalio 30 d. iki 2012 m. spalio 29 d. (toliau – aktualus laikotarpis); šalys to neginčijo.

54 Kad įrodytų ginčijamo prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų aktualiu laikotarpiu, įstojusi į bylą šalis EUIPO pateikė laiškus, kuriuos jai atsiuntė apskaitos ekspertas ir kuriuose nurodyti trečiųjų šalių, naudojusių ginčijamą prekių ženklą 2007–2012 m. laikotarpiu, jai sumokėti atlyginimai, ir išsamią informaciją apie šiuos atlyginimus tuo pačiu laikotarpiu.

55 Ieškovė neginčija šių dokumentų autentiškumo, tačiau tvirtina, kad teisiškai jie nepakankamai įrodo, kad įstojusi į bylą šalis davė sutikimą minėtuose dokumentuose nurodytiems asmenims naudoti ginčijamą prekių ženklą.

56 Šį argumentą reikia atmesti. Pagal jurisprudenciją, kai Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas remiasi, siekdamas pagrįsti tvirtinimą dėl savo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnį, trečiųjų šalių atliktais šio prekių ženklo naudojimo veiksmais, jis netiesiogiai nurodo, kad buvo naudojama su jo sutikimu (žr. 2011 m. sausio 13 d. Sprendimo *PINE TREE*, T-28/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:7, 62 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2015m. sausio 30 d. Sprendimo *now*, T-278/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:57, 36 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Be to, mažai tikėtina, kad įstojusi į bylą šalis būtų galėjusi turėti šiuos dokumentus ir būtų galėjusi juos pateikti ginčijamo prekių ženklo naudojimui įrodyti, jeigu šis prekių ženklas būtų buvęs naudojamas prieš savininko valią.

57 Todėl manytina, kad šie įrodymai yra pakankamai tvirtas išvados, jog aktualiu laikotarpiu ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas su įstojusios į bylą šalies sutikimu, pagrindas.

58 Todėl ginčijamo sprendimo 42 punkte Apeliacinė taryba teisingai nurodė, kad įstojusi į bylą šalis gavo atlyginimą už tai, kad leido trečiosioms šalims naudoti ginčijamą prekių ženklą, o ginčijamo sprendimo 45 punkte teisingai nusprendė, jog šis prekių ženklas buvo naudojamas su įstojusios į bylą šalies sutikimu.

59 Todėl ketvirtoji argumentų grupė turi būti atmesta.

Dėl penktosios argumentų grupės, susijusios su atsižvelgimu į nesvarbius aspektus

60 Ieškovė kaltina Apeliacinę tarybą tuo, kad vertindama, ar įstojusi į bylą šalis leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį, ji atsižvelgė į tris aspektus, kurie, kaip mano ieškovė, nagrinėjant šį klausimą nėra svarbūs. Pirma, nesvarbi aplinkybė, kurią Apeliacinė taryba nurodė ginčijamo sprendimo 42 punkte, kad su pavadinimu arba prekių ženklu susijusios teisės paprastai neperleidžiamos atlikėjo ir įrašų studijos dėl įrašų sudaryta sutartimi. Antra, nesvarbi ir aplinkybė, konstatuota ginčijamo sprendimo 43 punkte, kad įrašų studija, su kuria įstojusi į bylą šalis sudarė 1979 m. birželio 8 d. sutartį, nesirėmė teisėmis į ginčijamą prekių ženklą EUIPO. Trečia, aplinkybė, kad ginčijamo sprendimo 44 punkte Apeliacinė taryba ieškovės argumentus aiškino taip, jog ši jais siekia įrodyti įstojusios į bylą šalies nesąžiningumą paduodant ginčijamo prekių ženklo paraišką, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalį, ją įpareigoja pateikti prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia remiantis šiuo pagrindu. Tačiau galimo įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo klausimas nesvarbus vertinant, ar ji leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą.

61 Kaip nurodyta šio sprendimo 37 ir 54 punktuose, išvadą, kad įstojusi į bylą šalis davė sutikimą, Apeliacinė taryba padarė remdamasi jos pateiktais dokumentais pagal šio sprendimo 34 punkte nurodytą jurisprudenciją, būtent apskaitos eksperto laiškais, kuriuose nurodyti trečiųjų šalių, naudojusių ginčijamą prekių ženklą, jai sumokėti atlyginimai, ir išsamia informacija apie šiuos

atlyginimus aktualiu laikotarpiu. Kaip matyti iš šio sprendimo 57 punkto, vien šių įrodymų pakanka patvirtinti, kad įstojusi į bylą šalis leido trečiajai šaliai naudoti ginčijamą prekių ženklą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 2 dalį.

62 Be to, reikia nurodyti, kad ieškovės kritikuotais Apeliacinės tarybos tvirtinimais nesiekiama įrodyti įstojusios į bylą šalies sutikimo, tačiau jais atsakoma į Apeliacinei tarybai ieškovės pateiktus argumentus, kurių santrauka pateikta ginčijamo sprendimo 14 punkto pirmoje–penktoje įtraukose ir 39 punkte.

63 Iš to matyti, kad penktoji argumentų grupė yra nepagrįsta, todėl ją reikia atmesti.

64 Kadangi visos ieškovės nurodytos argumentų grupės yra nepagrįstos, reikia atmesti vienintelį pagrindą, taigi ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

65 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal EUIPO ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš *Windrush Aka LLP* bylinėjimosi išlaidas.

Pelikánová Valančius Öberg

Paskelbta 2017 m. kovo 22 d. posėdyje Liuksemburge.

Parašai.